

In Memoriam Wil Wijngaards

Bas Hagoort

Ik verzoek u allen – voor zover u daartoe in staat bent – op te staan, want vandaag moeten we afscheid nemen van Wil Wijngaards, gewoon een heel bijzonder mens.

Wilhelmus Leonardus Wijngaards, we noemen zijn naam, werd op 4 februari 1946 geboren te Rucphen (Zegge) als op één na jongste zoon van 5 zonen van Marinus Wijngaards en Emilie Maria de Martelaere. Het was lang niet altijd gemakkelijk in zijn jeugd door de ziekte van zijn moeder. Bij de familie De Vries had Wil een tweede thuis. Zijn tweede naam Leonardus verwijst dan ook naar Leo de Vries.

Als jonge jongen hielp Wil de plaatselijke kruidenier. Die bezorgde boodschappen op de boerderij van de familie Voeten. Daar zag Wil Adriënne voor het eerst. Het werd echter veel later pas wat met hen toen Wil Adriënne ten dans vroeg in de soos Altamira. Op 19 november 1971 trouwden zij. Het duurde tot 1975 dat David Daniël Leonard (Davey) werd geboren en daarna in 1979 Micha Petrus Cornelis (Micha). Wil en Adriënne waren de koning te rijk. Ze waren apetrots op hun stamhoudertjes, en later op hun schoondochters en de kleinkinderen. Trots op de sport van hun kinderen, hun studies, de promotie van Davey en de carrière in het onderwijs van Micha en zijn muziekkuitvoeringen. Trots ook was Wil op het nieuwe huis, ondanks de vele problemen die dat in aanvang gaf. Nog maar vorige week zei Wil tegen me dat nu daarover alles was geregeld. Zo van, “daar hoef jij je geen zorgen om te maken.”

Gedurende zijn arbeidzame leven was Wil ook veelzijdig. Hij wilde piloot worden, maar het is nooit van de grond gekomen; hij bleef hangen bij de luchtverkeersleiding. Later werd hij bedrijfsleider in een supermarkt. De intrede in de sociale zekerheid deed Wil bij de Detam, een toenmalige bedrijfsvereniging voor de detailhandel. Hij was er controleur en vestigingsmanager. Toen Detam samenging met de bedrijfsvereniging voor de gezondheidszorg werd Wil bij Cadans arbeidsdeskundige. Later werd dat UWV. Daar was Wil uiteindelijk bezwaararbeidsdeskundige. Op 17 december 2009 nam Wil afscheid van het UWV. Tijdens forse sneeuwstormen werd Wil daar vutter. Bij dat afscheid heb ik tegen hem gezegd dat hij het bewijs is dat grootheid niet in lengte zit. Lang was hij niet, maar wel groot.

In januari dit jaar werd Wil ziek; longkanker met uitzaaiingen naar zijn heup. Zoals hij was, ging hij ook met de ziekte om; strijdvaardig en met doorzettingsvermogen. Er kwam niet vaak een onvertogen woord uit over zijn ziekte. Gelukkig heeft hij tot het laatst zijn geestelijke scherpte bewaard en ook zijn humor. Die had hij genoeg.

Vorige week donderdag belde Micha mij. Of ik toch maar op korte termijn langs wilde komen. Krijna en ik bezochten hem nog die avond. Het ging snel bergafwaarts met Wil. Op vrijdag 7 oktober 2011 om circa 14.30u is Wilhelmus Leonardus (Wil) Wijngaards gestorven. We gedenken hem in liefde en genegenheid.

Gaat u zitten.

Vervolg In Memoriam

Graag neem ik u mee naar de zomer van 2000. In mijn wachtkamer zat toen een man die mij kwam vragen bestuurslid van de SRA te worden. De voorzitter van die organisatie zal u straks alles over dat SRA vertellen. Die man in mijn wachtkamer was Wil. Hij was toen de voorzitter van de SRA. Dat gesprek zou de opmaat worden voor een jarenlange samenwerking met een zeer vriendschappelijke band.

In de afgelopen week heb ik diverse gesprekken met Adriënne, Davey en Micha en hun partners mogen voeren. Dat, aangevuld met wat ik zelf met Wil heb meegemaakt, geeft het beeld van een man die – ondanks zijn voorzitterschap van SRA – bepaald geen voortrekker (kartrekker) was. Eerder was hij een voorduer (karduer) te noemen. Hij had de gave anderen goed en diplomatiek te bewegen dingen te doen, hij was een enorme motivator. Wil was geen groot spreker, maar wel een goede communicator.

Wil trad niet op de voorgrond, wel wilde hij de regie voeren. In de tijd van de herbeoordelingsoperaties van de WAO, circa 6 jaren geleden, werden we geconfronteerd met de media en traden we – min of meer gezamenlijk – op voor het NOS Journaal en RTL Nieuws. Ook stonden we diverse journalisten te woord. Samen bezochten we de toenmalige Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid De Geus. Het ging ook toen over de herbeoordelingsoperaties WAO, maar het was in het kader van een artikel voor de Aanr'ader, het blad van de SRA. Wil was degene die achter dit blad zat en de naam bedacht.

Wil kon net zoveel genieten van de vergaderingen zelf als van de pauzes en nadien. Van het gezamenlijk broodjes eten – we vergaderden meestal van vier tot zeven in de middag / avond – tot na afloop. Er werd serieus en hard gewerkt, maar vergaten niet dat plezier in het werk ook van groot belang is.

Met het gezin terugkijkend op het leven van Wil, dan kenmerkt zich dat door doorzettingsvermogen enerzijds, maar ook door de plezierige persoonskenmerken van hem. Zijn zonen schetsen een beeld van een ideale vader en dat kan ik wel invoelen. Met Davey zette hij graag bouwpakketten in elkaar, vooral vliegtuigen. Ook stond hij altijd langs de atletiekbaan om Davey aan te moedigen. Micha vertelde dat zijn vader voor zover hij zich kon herinneren niet één van zijn muziekkuitvoeringen als klarinettist heeft gemist.

Over hun jonge jaren kwamen afgelopen week gedachten op over sinterklaasfeesten, speurtochten door het huis inclusief rebussen. Vakanties in Zeeland kwamen aan de orde, rennen in de duinen en op het strand, vliegeren, auto's bouwen in het zand, jeu de boules en voetballen.

Later, toen zij beiden ouder werden, stond Wil altijd voor zijn zonen klaar bij verhuizen, verbouwen, schilderen, klussen en tuinieren. Dat alles werd vaak gelardeerd met plagerijtjes en grappen.

In zijn vroege jaren was Wil fanatiek sportief. Hij was keeper bij de voetbalclub DIOZ op Zegge, later Alliance in Roosendaal. Bij het ouder worden werd het allemaal wat minder, maar Wil keek wel elke week op zondagavond voetbal op tv.

Wellicht minder bekend zijn de kwaliteiten van Wil als kunstenaar. Hij schilderde en was recentelijk ook begonnen met beeldhouwen. Zoals ik u al meldde: Het beeld op de rouwkaart is door Wil zelf gemaakt. Zijn allergrootste passie bleef toch het tuinieren. Thuisgekomen van zijn werk dook hij vaak direct de tuin in. Het gaf hem rust en op de een of andere manier was er ook altijd iets te doen. Vissen vond hij ook geweldig; Het is, op de dag af, nog maar 2 weken geleden dat hij vanuit Stellendam de Noordzee op ging om nog één keer te vissen. Eigenlijk kon het al niet meer, maar niets

kon hem daar vanaf houden. En het werd een onvergetelijke dag; 'De dag van zijn leven'. Tot het laatst toe heeft hij het hier nog over gehad

Wil stond altijd voor zijn gezin klaar. Hij was serieus in wat hij deed; Als hij iets deed , dan deed hij het ook goed en met volle overgave. Zo heeft hij heeft vele ritten naar Delft gemaakt om het nestje van Davey en Sabine toonbaar te krijgen. Tot aan de laatste maanden van zijn leven bleef hij Adriënne en zijn zonen zo veel mogelijk werk ontnemen.

Hij voelde namelijk wel aan dat hij niet zo lang meer te leven had. Daarom liet hij zelfs zijn tuin onderhoudsvriendelijk herinrichten. De postzegelalbums voor zijn kinderen zijn af. En de persoonlijke administratie is volledig georganiseerd achtergelaten.

Een mooi, integer mens is gestorven. Een paar weken geleden vroeg ik hem of hij om kon gaan met het gegeven dat hij zou gaan sterven. "Dat wel", zei hij, "maar ik had toch graag langer gebleven, voor mijn vrouw en voor mijn zonen met hun gezinnen, vooral ook voor de kleinkinderen die ik niet meer op zie groeien".

We spraken ook over "de overkant". Samen waren we ervan overtuigd dat zijn "energie" niet verloren gaat.